

MITROPOLITUL
ANTONIE DE SUROJ

RUGĂCIUNEA
CARE ADUCE ROADE

Buchet de texte duhovnicești pentru lectură zilnică

Ediția a doua revizuită

Traducere din limba engleză de
DRAGOȘ DÂSCĂ

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2026

Cuprins

Cuvântul editorului	9
---------------------------	---

RUGĂCIUNEA CARE ADUCE ROADE
Buchet de texte duhovnicești
pentru lectură zilnică

Închinarea adevărată	21
Dumnezeu înlăuntrul nostru	23
Cum se naște rugăciunea	25
Rugăciunea ca întâlnire	26
Întâlnire în adevăr	28
Adevăratul Dumnezeu	30
Citirea Sfintei Scripturi (1)	31
Citirea Sfintei Scripturi (2)	32
Meditația disciplinată	33
Metoda de meditație	34
Rugăciune versus meditație	35
Scopul meditației	36
A trăi în duh de lucrare	38
Adâncimi înnegurate	40

Cum să începi lucrarea rugăciunii	41
Condiția pentru a trăi viață de rugăciune	42
Convertire	44
Pocăința	46
Dumnezeul cunoscut și Dumnezeu necunoscut	47
Tăcerea lui Dumnezeu	49
Tăcerea omului	51
Dumnezeu – centrul atenției noastre	53
Rugăciunea în Împărăție	54
Să-L punem pe Dumnezeu pe primul loc	56
Taina ființei	58
Rugăciunea care are înțeles	60
Neafectat de stări sufletești	61
Lipsa de importanță a emoțiilor	63
Voința în viața creștină	65
Ucenicia disciplinată	67
Disciplină și har	69
Rugăciune și viață	70
Rugăciune și dăruire	71
Rugăciunea creștină	73
<i>Facă-se voia Ta!</i>	74

Tăcerea uceniciei	75
Un trup liniștit	76
Purificarea rugăciunii nevrednice	77
Rugăciunea spontană	78
Rugăciunea din convingere	79
Rugăciunea neîncetată	80
Rugăciunea neîntreruptă	81
Cererea	83
Tricotând înaintea lui Dumnezeu	84
Simțul prezenței lui Dumnezeu	85
Contemplație și mijlocire	87
Rugăciunea care nu primește răspuns	89
Rugăciunea prin desăvârșita tăcere	90
Comuniunea sfinților și a păcătoșilor	92
Rugăciunea pentru cei adormiți	93
Rugăciunea către cei adormiți	94
Adevărata smerenie	95
Sfințenia	97
Sfințenia lui Dumnezeu în noi	99
Biserica – pământ sfințit	101
Trupul și sufletul	102
Iertarea	104

Cruce și Întrupare	105
Moarte și Înviere	107
Adorarea tainei	109
Bibliografie și indice	110

Închinarea adevărată

Pentru mine, închinarea înseamnă a avea o relație. Nu eram o persoană credincioasă; într-o zi însă L-am descoperit pe Dumnezeu și imediat am înțeles că este valoarea supremă și semnificația ultimă a vieții, dar în același timp și o persoană. Cultul divin nu înseamnă absolut nimic, cred, pentru cineva care nu are obiect de închinare. Nu poți să-l înveți pe un om să se închine dacă nu crede că Dumnezeu cel Viu există; poți să-l înveți să se poarte ca și cum ar crede, dar nu poate avea atitudinea spontană pe care o implică adevărata închinare.

Prin urmare, ca un cuvânt-înainte la această carte despre rugăciune, aș vrea să vă transmit certitudinea mea referitoare la realitatea personală a lui Dumnezeu cu Care poate fi stabilită o relație. Apoi i-aș cere cititorului meu să se raporteze la Dumnezeu ca la aproapele său, ca la un cineva, și să prețuiască această cunoaștere în aceleași condiții în care prețuiește o relație cu un frate sau cu un prieten. Sunt de părere că acest aspect este esențial.

Unul dintre motivele pentru care închinarea obștească sau rugăciunea personală pare atât de moartă sau de

convențională este faptul că actul închinării – care se săvârșește în inima ce comunică cu Dumnezeu – cel mai adesea lipsește. Fiecare expresie, verbală sau factuală, poate ajuta, dar ele nu sunt decât expresii a ceea ce este esențial, anume, tăcerea adâncă a comuniunii.

Dumnezeu înlăuntrul nostru

Evangelhia ne spune că Împărăția lui Dumnezeu este în primul rând înlăuntrul nostru. Dacă nu putem găsi Împărăția lui Dumnezeu în noi, dacă nu ne putem întâlni cu Dumnezeu înlăuntrul nostru, chiar în adâncul ființei noastre, atunci șansele de a-L întâlni în afara noastră sunt foarte mici. Când Gagarin¹ s-a întors din spațiu și a făcut acea declarație faimoasă, că nu L-a văzut pe Dumnezeu în ceruri, unul dintre preoții noștri moscoviți a spus: „Dacă nu L-ai întâlnit pe pământ, nu-L vei întâlni niciodată în ceruri”.

Acest lucru este, de asemenea, adevărat în privința temei pe care o discut aici. Dacă nu reușim să stabilim o legătură cu Dumnezeu în intimitatea noastră, ca să spun așa, atunci sunt foarte slabe șanse ca să-L recunosc, chiar și dacă mă întâlnesc cu El față către față.

Sfântul Ioan Gură de Aur a spus: „Găsește ușa inimii tale! Vei afla că este ușa către Împărăția lui Dumnezeu”.

¹ Iuri Alekseevici Gagarin (1934-1968), cosmonaut sovietic; în 1961 a devenit primul om care a ajuns în spațiu și pe orbita pământului [n. tr.].

Așadar, spre înlăuntrul nostru trebuie să ne întoarcem, iar nu în afara noastră – dar „înlăuntru” într-un mod cu totul aparte. Nu spun că trebuie să devenim introspectivi. Nu mă refer la acel drum lăuntric la care se face referire în psihanaliză sau psihologie. Nu este o călătorie în lumea mea interioară, ci o călătorie prin sinele meu, pentru ca, din adâncul cel mai tainic al sinelui, să mă ridic și să aflu locul unde eu și Dumnezeu ne întâlnim.

Cum se naște rugăciunea

Rugăciunea este căutare a lui Dumnezeu, întâlnire cu Dumnezeu și depășire a acestei întâlniri prin comuniune. Astfel, rugăciunea este o activitate, o stare și, de asemenea, o împrejurare; o împrejurare prin care ne raportăm atât la Dumnezeu, cât și la lumea creată.

Rugăciunea se naște din conștientizarea faptului că lumea în care trăim nu este pur și simplu bidimensională, hotărnicită între categoriile timpului și spațiului, o lume plată în care nu experimentăm decât suprafața lucrurilor, o suprafață opacă ce acoperă vidul.

Rugăciunea se naște atunci când descoperi că în lume există profunzimi; că nu suntem înconjurați numai de realități văzute, ci, de asemenea, suntem pătrunși și înconjurați de realități nevăzute.

Iar această lume nevăzută este atât prezența lui Dumnezeu, realitatea absolută, sublimă, cât și adevărul nostru cel mai profund.

Rugăciunea ca întâlnire

Întâlnirea are un rol central pentru rugăciune. Ea este categoria de bază a revelației, fiindcă revelația în sine este o întâlnire cu Dumnezeu, care ne oferă o nouă viziune asupra lumii. Totul este întâlnire, atât în Scriptură, cât și în viață. Este atât personală, cât și universală, unică și exemplară.

Întâlnirea are întotdeauna doi poli: întâlnirea cu Dumnezeu și, în El, cu creația, și întâlnirea cu omul, în adâncimile sale înrădăcinate în voința creatoare a lui Dumnezeu, încordându-se către împlinire, când Dumnezeu va fi toate în toți².

Această întâlnire este personală, fiindcă fiecare dintre noi trebuie să o trăiască el însuși, nu o putem trăi la a doua mână. Este a noastră, dar are, de asemenea, o importanță universală, fiindcă ea pășește dincolo de sinele nostru superficial și limitat.

Această întâlnire este unică fiindcă, pentru Dumnezeu, ca de altfel pentru fiecare persoană, atunci când avem ochi

² Cf. I Cor. 15, 28 [n. tr.].